

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Jiřího Pally, v právní věci žalobce: **GOIS s. r. o.**, se sídlem Nové město nad Metují 1, Příbyslav 71, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 10. 2017, č. j. 30 A 124/2016 – 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, který mu bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností brojí proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 10. 2017, č. j. 30 A 124/2016 – 59, jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2016, č. j. KUKHK-27522/DS/2016/Er. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 7. 6. 2016, č. j. ODP/52315-2016/jal 11212-2015/jal.

Ve včas podané kasační stížnosti se stěžovatel, respektive jeho právní zástupce, omezil na stručné konstatování, že proti shora uvedenému rozsudku podává kasační stížnost s tím, že ji doplní ve lhůtě stanovené Nejvyšším správním soudem.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) musí kasační stížnost, kromě obecných náležitostí podání, *obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, sdělení, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 s. ř. s. platí obdobně. Z ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. se dále podává, že nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc (§ 106 odst. 3 s. ř. s.).* Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek; o tom musí být podatel ve výzvě poučen (§ 37 odst. 5 s. ř. s.).

Protože předmětná kasační stížnost neobsahovala náležitosti stanovené v § 106 odst. 1 s. ř. s., vyzval Nejvyšší správní soud stěžovatele, prostřednictvím jeho právního zástupce, usnesením ze dne 13. 12. 2017, č. j. 3 As 344/2017 – 26, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost o dostatečně konkrétní důvody, pro které rozsudek krajského soudu napadá; stěžovatele rovněž poučil o procesních následcích, pokud k doplnění kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nedojde. Toto usnesení bylo stěžovateli, prostřednictvím jeho zástupce, doručeno datovou zprávou dne 2. 1. 2018, a tedy v souladu s § 40 odst. 2 s. ř. s. připadl poslední den lhůty k doplnění kasační stížnosti na pátek 2. 2. 2018. Jelikož stěžovatel v průběhu stanovené lhůty kasační stížnost nedoplnil a o prodloužení lhůty k tomu určené nepožádal, lhůta marně uplynula dne 2. 2. 2018.

Z již výše citovaného ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. je zřejmé, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a uplatňuje se v něm i obecný princip *vigilantibus iura* (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 – 47; všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné z <http://www.nssoud.cz>). Stěžovatel tak má, mimo jiné, povinnost označit rozsah napadení rozhodnutí krajského soudu a skutkové a právní důvody jeho tvrzené nezákonnosti; takovým rozsahem a důvody kasační stížnosti (s výjimkami uvedenými v § 109 odst. 3 větou za středníkem s. ř. s., a § 109 odst. 4 větou za středníkem s. ř. s.) je pak Nejvyšší správní soud vázán. V rozsudku rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, se k tomu podává, že „[]ízení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‘obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ Tyto závěry lze přiměřeně vztáhnout i pro náležitosti kasační stížnosti.

Stěžovatelem podaná kasační stížnost zůstala, i přes výzvu a poučení zdejšího soudu, nedoplněna a v této podobě nesplňuje podmínky projednatelnosti uvedené v ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. Z kasační stížnosti lze sice (již z povahy věci) dovodit nesouhlas stěžovatele s rozsudkem krajského soudu, nicméně není z ní seznatelné, v čem má konkrétně spočívat vytykaná nezákonnost soudního rozhodnutí, a proto na tuto kasační stížnost Nejvyšší správní soud nahlíží jako na podání nesplňující základní zákonem stanovené náležitosti, v důsledku čehož ji není možné meritorně projednat.

Protože nedostatky kasační stížnosti nebyly ani přes výzvu a poučení zdejšího soudu odstraněny a jelikož z tohoto důvodu nelze v řízení pokračovat, Nejvyšší správní soud ji, v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., odmítl.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., a to tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

pokračování

O vrácení zaplaceného soudního poplatku stěžovateli bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, dle kterého *byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.*

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu